

Retning. Men i hvert Fald er det vist, at saaledes som Forslaget lyder, er det umuligt og ubrugeligt; thi som sagt, skal en Bestemmelse af den Art opstilles, saa maa der være sat en Straf, der er nogenlunde klæffelig, en Straf eller et Dvangsmiddel, som ikke er af den Art, at vedkommende Mandsperson kan betale hende for at nægte at opgive Barnefaderen og derefter underkaste sig Straffen. Der maa være et temmelig alvorligt Ansvar forbundet dermed, et noget lignende Ansvar som det, der nu er forbundet med at opgive en urigtig Barnefader efter den bestaaende Lovgivning. Det maa være en meget slem Kollision, som Kvinden vilde komme i, idet hun nødvendigvis maatte stilles saaledes, at hun kun havde Valget imellem enten at lide et ret betydeligt Døde eller ogsaa at opfylde Lovens Bud ved at opgive, hvem der er Barnefader. — De to sidste Punkter angaa jo for saa vidt noget ganske Andet, idet jeg gaar ud fra, at denne Ret for Barnet til at antage Faderens Navn, naar det naer Myndighedsalderen, eller for Moderen til at give Barnet Faderens Navn hverken vil blive tillagt Fruentimmeret eller Barnet, medmindre der først er ført Beviser for Paterniteten, et Bevis, der jo jævnlig vil være tilveiebragt allerede af Hensyn til Underholdningsspørgsmaalet. Og for sig kan det jo imidlertid være et tvivlsomt Spørgsmaal, om det Bevis, der efter den gjeldende Lovgivning er tilstrækkeligt til at paalægge Underholdningsbidrag, burde være tilstrækkeligt her. Thi hvor der er Spørgsmaal om Underholdningspligten, tager jo Lovgivningen til Takke med Noget, der i Grunden ikke er noget Bevis, idet den nemlig anser den blotte Vægning fra Faderens Side ved at aflægge Ed som tilstrækkeligt Grundlag for at paalægge ham Alimentationsbidrag. Men dette vilde rigtignok efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger ikke være tilstrækkeligt Bevis til derpaa ellers at bygge et Familieforhold, ikke være tilstrækkeligt Bevis i andre Henseender for, at Vedkommende er den Paagjældendes Barn. Et bedre Bevis vil naturligvis foreligge i de Tilfælde, hvor Faderen udtrykkelig har vedkjendt sig Paterniteten, hvor han har været enig med Moderen om og har samtykket i, at han blev opgivet som Barnefader. Men det antager jeg er et temmelig sjældent Tilfælde; muligvis forekommer det af og til, men i alt Fald i Byerne er det vistnok meget sjældent. Det, som jeg forøvrigt hovedsagelig har imod disse Bestemmelser, er ikke saa meget disse Hensyn, skjøndt jeg tror, de have en ikke ringe

Bægt, men det er det samme principielle Hensyn, som bringer mig til meget bestemt at modsætte mig det første Punkt af Uendbringsforslaget under Nr. 1, det nemlig, at jeg gaar ud fra, at det er et meget væsentligt Moment i Henseende til Forskjellen mellem ægte og uægte Børns Retsstilling, at det fastholdes, at det uægte Barn ikke er berettiget til at antage Faderens Navn. Det betragter jeg som et Kjærnepunkt i Henseende til Opretholdelsen af hele denne Udskillelse. Desuden skal jeg tilføie, at det, som jeg ogsaa har udviklet i Motiverne til Lovforslaget, forekommer mig at være en ligesrem haandgribelig Uret mod Barnefaderen at tillægge Barnets Moder og ogsaa Barnet en saadan Ret, naar man ikke tillige indrømmer Faderen Ret til at overtage Barnets Opdragelse. Skulde der virkelig være Tale om at give den Regel, at Barnefaderen skal finde sig i, at Barnet antager hans Navn, eller at Moderen lader Barnet antage hans Navn, saa mener jeg, at det nødvendigvis maatte være ledjaget af en Adgang for Barnefaderen til at kræve Opdragelsesretten over Barnet. Thi man kan ikke forlange af ham, at han skal lade sit Navn følge et Barn, der muligvis opdrages i Laster, og hvis Navn maatte daglig vil figurere i Listerne over Forbrydere og deslige. Skal Barnet bære hans Navn, saa maa man i det Mindste sætte ham i Stand til, saa vidt det staaar i menneskelig Magt, at forhindre dette. Jeg skal ikke dvæle ved de Hensigtsmæssigheds-Betragtninger, som efter min Mening tale imod Forslaget, og som jeg heller ikke anser for at være uden Bægt. Skjøndt jeg meget godt veed, at de, som betragte dette Spørgsmaal fra et rent ideelt principielt Synspunkt, ikke tillægge disse Betragtninger megen Betydning, saa er der dog mange Andre, der gjøre det. Det er klart, at saadanne Bestemmelser som disse kunne bruges til de allerlumpneste Udpressninger og ville blive brugte dertil. Det vil komme til at høre til Dagens Orden, at der tinges om, hvor meget Faderen skal give Barnemoderen, for at hun skal lade være med at tillægge Barnet Faderens Navn; og dette, tror jeg, er et ikke ringe praktisk Hensyn, om jeg end vil indrømme, at dette maatte træde tilbage, hvis det var afgjort, at den principielle Opfattelse af Forholdene maatte give et andet Resultat, og i saa Fald skulde jeg heller ikke modsætte mig dette Forslag.

Hvad endelig Forslaget under Nr. 4 angaar, saa har det for det Første en formel Mangel, der først maatte afhjælpes, og det er, at der i det tales om den den kongelige Søjels- og Pleiestiftelse hjemlede „Ret“. Det